

Epoca de Aur

REVISTĂ · DE · FAPT · SPE-
RANȚĂ · ȘI · CONVINGERE

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Duminecă, 24 Decemb. 1922
Volumul I. ✱ Numărul 2.

Apare tot a doua Duminecă
în Cluj, Strada Nicolae
*Filipeseu nr-ul 10 * * * **

Abonamente: pe un an 50 lei, pe
un an 25 lei, Exemplarul 2 lei.
în America pe an \$ 1,00. Ex. 5 cents

Printed in Roumania.

Vol. I. Duminecă 24 Decembrie 1922. No. 2.

CONȚINUTUL EPOCEI DE AUR

SOCIALE ȘI EDUCAȚIONALE

<i>Evoluția</i> - - - - -	11
<i>Iubire în loc de ură</i> - - - - -	12
<i>Un cuvânt pentru nervoși</i> - - - - -	14

ȘTIINȚĂ ȘI INVENȚIUNE

<i>Fotografiarea cerului</i> - - - - -	16
<i>Ce-am vedea, de-am putea eși dincolo de grupa stelelor</i>	17
<i>Fapte despre fulger</i> - - - - -	18

NOTE ȘI COMENTĂRI

<i>Sectanții și Consistorul</i> - - - - -	19
---	----

RELIGIE ȘI FILOSOFIE

<i>Ești tu dintre cei cu speranță sau fără speranță</i> -	20
<i>Miile de milioane — fără speranță</i> - - - - -	20
<i>Adevăruri mari puse în rătăcire de greșeli</i> - -	21
<i>Două greșeli împiedică drumul</i> - - - - -	22

BCU Cluj / Central University Library Cluj

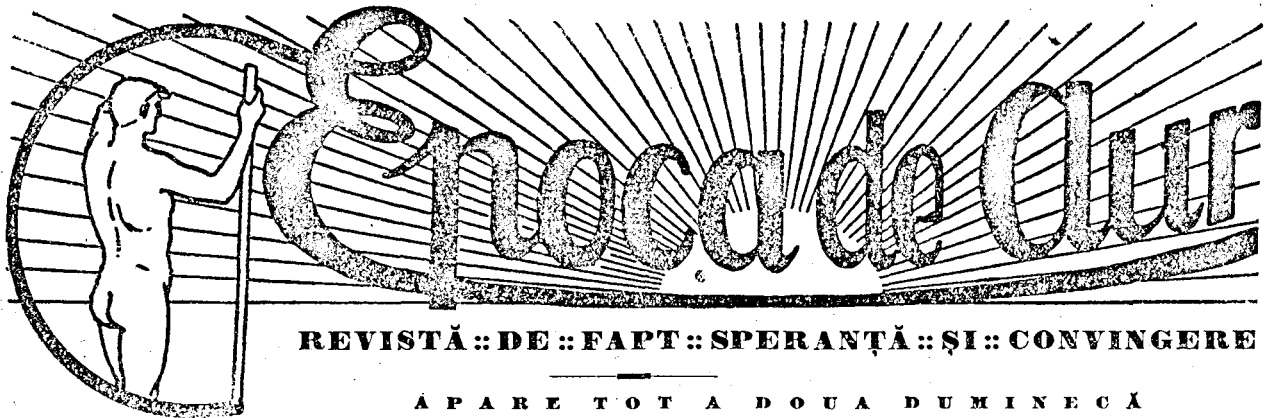
Publicat tot a doua Duminecă în Cluj,
Strada N. Filipescu 10. — Telefon 4-46.

Redactor J. B. SIMA.

Abonamente: pe un an 50 lei,
pe jumătate de an 25 lei.
Numeri singuratici 2 lei exemplarul.

În America: pe un an 1 dolar.
Numeri singuratici 5 cenți exemplarul.

Toate scrisorile și abonamentele să se
facă pe adresa . . . EPOCA DE AUR
Strada N. Filipescu 10 CLUJ.

REVISTĂ :: DE :: FAPT :: SPERANȚĂ :: ȘI :: CONVINȘERE

Ă P A R E T O T A D O U A D U M I N E C Ă

Vol. I.

Duminică 24 Decembrie 1922.

No. 2.

EVOLUȚIUNEA

DEJA mult sa scris pentru și contra teoriei Evoluțiunii, și mai mult sa vorbit. Ea a influențat în mare măsură chiar și literatura și învățământul instituțiilor noastre culturale. Deci scopul hotărît în această scurtă considerație este pentru a descoperi minții sănătoasă aceasta operă întunecată și păgubitoare, și urmările unei învățături atât de întunecată, primate dintr'un punct de vedere general, să fie puse în lumina adevărată. Deși Biblia, care e direct contra acestei teorii, și nu cu două înțelesuri, în felurile ei declarațiuni e atât de armonioasă în ea înseși, totuși mulți oameni mărturisesc această teorie a evoluțiunii care de și există de atâta timp totuși numai de un fir subțire atârnă, pentru recunoșcătorii ei; ei o pun înaintea raportului simplu al istoriei creațiunii, al Bibliei, pentru că ea e părtinită de mulți, așa numiții bărbați de știință.

Pentru a lumina insuportabilitatea sau nerecunoșterea acestei teorie — întrucât ea se referă la urzirea omului — să luăm înainte, că omul s'a dezvoltat dintr'o formă de existență mai joasă și că evoluția, aproape cu 50.000 de ani înainte, a ajuns treapta întâiului om sau omului primitiv — a locuitorului în peșteră — care e privit de evoluționiști ca forma originală a omului care a mers drept, sau mai bine zis, pe două picioare. Omul primitiv a locuit în peșteri; arma lui, pentru apărare cât și pentru atacare, de-a alunga și omorî prada — a fost măciuca și praștia. Din zilele locuitorului în peșteri, neamul omenesc a făcut mari progrese sau înaintări, atât în cunoștință cât și în capacitate, de a cugeta și gândi logic; ba se recunoaște și aceea, că generațiunea de astăzi, în ce privește totalitatea sau suma științei și experienței stă fără margini sus, peste locuitorul din peșteri de odinioară.

Se dovedește omul din prezent, cu toate cunoștințele sale și cu experiențele sale, ba peste tot cu tot aparatul său de știință, ceva mai nobil ca acela presupus de noi, a fi, omul peșterii înainte cu 50.000 de ani? Cel din urmă după părerea evoluționiștilor, și-a omorî prada

în neștiința sa și câte odată câte un om; omul modern face asemenea, dar cu inteligență și precauție, și anume, cum arată războiul mondial, în o măsură cu mult mai mare.

Cu toate progresele științei, dezvoltata lui puțință de cugetare, a marelui bogății de cunoștințe și totalității sale de experiențe, omul de astăzi nu o mână mai bine ca precedentul său, omul peșterii. Să-l asemănăm pe acest din urmă în necunoștința sa cu cel din prezent, cu înzestratul de pricepere, și atunci vom vedea că omul peșterii de odinioară stă, moralicește, indiscutabil, cu mult, într'o lumină mai favorabilă ca locuitorul de astăzi al pământului. Peste tot, cu cât se vor recunoaște spații mai mari între noi și între omul original, cu atât mai suspicios (bănuitor, îngrijitor, supărător) să vede față de „omul culturii“ de astăzi. Peatra de încercare a cunoștințelor câștigate există, la tot cazul, în capacitatea de-a o folosi într'un mod cuminte sau înțelept.

De și *Euclid* a scris principiile sale de geometrie deja cu 2300 de ani înainte de aceasta, totuș acestea opere valorează încă și astăzi ca bază la cele mai mari universități a acestei facultăți. Deasemenea Herodotus și Thucydes, de și au trăit înainte de aceasta cu 2400 de ani, operele lor sunt dorite și recunoscute încă și astăzi. În ce privește poezia sunt David, Iov, Homer, Shakespeare și Milton, cari stau în prima linie. Tot la fel cu edificiile moderne numai rar aflăm câte un edificiu în adevăr artistic și frumos; arhitecții noștri își lucră planurile lor după modelul grec, roman, gotic, ba și după asirian.

În decursul celor zece ani din urmă, războiul Balcanic și mondial, cât și revoluțiunile feluritelor popoare au dovedit că omul de astăzi, toată cugetarea și știința, cât și experiența sa de mii de ani și-a devotat-o serviciului de nimicire și distrugere. Pe câmpul de luptă al Franței și în Balcani s'au produs așa fapte satanice încât omul primitiv, desigur, niciodată nu și-ar fi cugetat.

Cuvântul evoluțiune cuprinde în sine înțelesul progresului — înainte și în sus. Totuș cursul omului a condus cu totul hotărît în jos. Fiecare pas de progres în cunoștință a înrâurit o corespunzătoare degenerare, pentru că omul cunoștința sa câștigată, imediat a folosit-o pentru scopuri egoiste, așa că generațiunea de acum e aproape de peire. De-ar fi fost pusă bogăția mare a cunoștinței din trecut și prezent except (numai) în serviciul și pentru binele omenesc, atunci s'ar fi creat pentru teoria evoluțiunii, în ceva măsură sau în un anumit înțeles ceva bază. Nicăiri, în toată istoria omenirii nu a existat un timp, în care spiritul egoismului celui mai de jos să se fi lățit mai mult, decât cum este cazul din prezent; cu cât știința a fost mai cuprinzătoare sau a avut o mai mare întindere, cu atât mai mult, generațiunea prezentă în înfățișarea ei spirituală, a fost mai sălbătăcită. Teoria evoluțiunii, prin urmare, nu e alta, decât un chip mare de înșelăciune. Ea recomandă omului pătura pe deasupra, așa numita civilizație, ca evoluția adevărată, și să ascunde pe sine așa, încât sub pătura aceasta subțire, în aparență dezvoltare mai înaltă, e ascunsă o stare tristă [de sfârșire sau apunere morală.

Teoria evoluțiunii se aseamănă în faptul intențiunii unei ființe răutăcioase, care caută să

arunce responsabilitatea crimelor făcute de omenire pe beata maimuță.

Dacă ar trebui se privim evoluția nu numai ca teorie ci ca fapt, ea indiscutabil ar fi în coborâș — dar niciodată conducând în sus; căci, cum noi am arătat, în măsura în care știința oamenilor se înmulțește drumul conduce, văzind cu ochii, în jos către instinctul animalic. După așa multe mii de ani de progres în cugetare și știință și după experiența de mii de ani, care zace înapoia noastră, omul încă tot se cearta și omoară, cu mult mai urît ca un animal. Da, s'ar putea cu asemenea drept și cu mai multă logică afirma, că maimuța s'a dezvoltat din om, în loc ca omul să se fi dezvoltat din maimuță, cum se învață. Cei din urmă trăesc cu mult mai pacinici unul cu altul, decât cum avem ocaziunea să vedem între oameni. Teoria evoluțiunii se dirigează deci dela sine și niciun om cu cugetare logică nu poate recunoaște mai departe tezele ei nemintoase. Noi ne vom folosi în aceste coloane mai des de ocazie, mai ales din punct de vedere curat științific, pentru a răsturna aceasta teorie și pentru a da în modul aceste cititorul Epocii de Aur ajutorul de-ași reprimi încrederea și observarea în înmulțită măsură iară către vechea și venerabila mărturie — a Bibliei — care, dacă o înțelegem adevărat, ne dă explicări fără de sfârșit mai cuminiți decât cum încearcă teoria evoluțiunii.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

IUBIRE ÎN LOC DE URĂ

CINE n'ar putea recunoaște printre diferitele urmări îngrozitoare ale războiului mondial valurile mari ale urei, cari, ca un potop s'au revărsat asupra lumii întregi?

Faptele dovedesc în destul, că războiul crează ură, care în mod logic conduce iară la certe și războaie, din cari apoi se dezvoltă ură înmulțită, care aruncă omenirea tot în mai mari pericole și nefericiri îngrozitoare. Să nu se silească oamenii a căuta un mijloc de apărare, care să facă capăt acestei nebulie a urei?

Înainte de izbucnirea războiului s'au ținut mai multe conferințe de pace, iar conducătorii lumii sau peîntrecut cu asigurările de pace, că nime nu dorește un războiu. Cu toate aceasta în toate părțile s'au înarmat până în dinți. Numai puține săptămâni înainte de izbucnirea războiului s'a vestit în toată lumea: „Pace tuturor popoarelor pe pământ!” — „Războiul”, — așa era numit, — „este un lucru imposibil; a sosit un timp nou. Oamenii sunt cu mult mai înțelepți decât să ia parte la o atare măcelărire de oameni.“ Acești profeți într'o privință au avut dreptate: de fapt un timp nou și-a luat începutul. Dar cum pot se existe porumbii păcii, câtă vreme lumea

rămâne o colivie plină de păsări răpitoare și nu-i reușește de-a face nevătămător acest instrument răpitor?

Fiecare om, fără nici o discuție, v'a recunoaște, că iubirea, în mod nedespărțitor este legată de pace, în contrast cu ura, care neînălăturabil — pentru că aceasta zace în firea ei — crează războiu și conduce la distrugerea libertății și ordinii omenesci. Dezvoltarea dragostei, chiar și pentru dușmanul însuși, constituie principiul sau temelia întregii filozofii creștinești. Fără de ea dreptatea, înțelepciunea și puterea niciodată nu se pot desfășura în deplină armonie. În realitate, iubire înseamnă, propriaminte, elementul original al vieții; ura, dincontră, este cauza decăderii și descompunerii definitivă. Se pare că noi am fi ajuns la un punct de înălțime a puterii omenesci, care fără conlucrarea dreptății și dragostei trebuie se conducă la ura neînfrănată și cu aceasta la descompunerea generală. Mitrăliere, canoane (turnuri) revolvere, bombe de gaz, baionete, boicote etc., nu sunt mijloace convingătoare cum se întrebuintează ele din partea dreptății, pentru a învăța sau a face pe dușman mai bun.

Ele cel mult provoacă indignare, ură și poftă de

răzbunare. Aparatul de guvernare a celor mai difere state într'una trebuie să fie întărit, în urma rezistenței și urei crescânde. Muncitorii se organizează contra capitalismului și invers, de partea lor, capitalul și patronul își pregătesc mijloacele de apărare în formă de societăți și trusturi etc. Adecă tot putere către putere și violență către violență; — totul, numai iubire nu.

Putem noi aștepta, ca omenirea, fiecare rezistență să o lupte prin violență; că va afla vre-odată pace durabilă, și că pe acest drum, îi va succeda ca pentru totdeauna se înlătore obstacolele și războaiele? Istoria universală neagă cu energie o astfel de presupunere. Puterea creatoare de ură a egoismului nu încunjură violența sub nici un fel de împrejurări. Nu trebuie se recunoaștem noi în chipul cel mai clar, că lumea este pe deplin pe drumul rătăcirii, și că trebuie se intervină o întoarcere radicală dela modul de procedură de până acuma, dacă ea nu vrea să cadă în deplină descompunere fără de-a putea fi scăpată.

Ce s'ar putea face? Cum se scăpăm noi din starea învechită — de influențele constrângătoare a societății de astăzi? Nici o armată, oricât de puternică, și nici o poliție, cu un aparat vast sau întins nu vor fi de-ajuns și nu vor fi în stare a apăra proprietatea și viața oamenilor iubitori de lege și de ordine, dezarmoniați între ei. Societăți moderne, de cavaleri civilizați răpitori, sunt astăzi organizate și cu răpirea și cu opera lor de îmbogățire grabnică, sunt mai periculoase ordinei și publicului de cum a fost cazul în timpurile celui mai cunoscut cavalerism răpitor. În orașele noastre mari jefusc hoții ziua mare, înarmați modern și în automobil, sârguincioși în meseria lor disprețuitoare de muncă cinstită. Imoralitatea și crimele se înmulțesc în mod înspăimântător. Societăți adevărat religioase înfățișează teoria, ca poporul se fie pregătit și educat pentru venirea lui Christos și a împărăției lui, și dacă e posibil se fie ridicat la o treaptă de moralitate mai înaltă.

Noi ne întrebăm, când se va începe această operă, pentru a pregăti lumea pentru un alt rezultat, deoarece vedem, că milioane de preoți, predicatori și învățători religioase laolaltă cu sute de instituțiuni teologice se preocupă aproape de 2000 de ani, ca să învețe poporul pe linia sau în direcția aceasta, iar acestea nerespectându-l, astăzi, ca totdeauna, răsună strigăte de războiu și domnește cel mai murdar egoism. Iar între acestea ura, hoția și omorul s'adaug înspăimântător. Așteptarea, că preoțimea, sau chiar ivindu-se alți oameni, cari se aducă la înfăptuire o reformă hotărâtoare, trebuie deci pentru totdeauna

abzisa. Ar fi o utopie (lucru imposibil de îndeplinit), dacă lumea din partea aceasta ar vroi să mai aștepte oarecare ajutor. Numai unul poate ajuta, și singur numai puterea și violența lui supraomenească va succeda să aducă o deplină și nouă rânduială pe pământ. La aceasta este de lipsă o schimbare hotărâtă fundamentală. Să considerăm sau se privim mai de aproape pe ce drum s'ar putea introduce o schimbare fundamentală a ordinei prezente de lucruri. Cuvintele în rugăciunea lui Isus: „Vie împărăția ta, facă-să voia ta pe pământ ca și în cer“ arată, că la un anumit timp va veni o schimbare totală. Cineva a zis odată undeva: „Extremitatea omului va deveni oportunitatea lui Dumnezeu.“ Toată problema a ajuns într'un labirint de greutăți, încât oamenilor cugetători trebuie se dispară orice speranță, de-a mai denoda aceasta problemă numai prin ajutorul omenesc. Iar dacă aceasta nu va fi rezolvată, atunci ordinea socială prezentă va merge fără opunere spre descompunere și către apunere.

Dar îndată ce omenirea va recunoaște greșala ei și o va admite, atunci — fără îndoială — va veni într'un ajutor puterea dumnezească și toată violența omenească și neregula împreună cu criminalitatea, care se lătește, i se va pregăti un sfârșit grabnic. Este evident, că, popoarele pământului în prezent, de ce se numesc popoare creștine, totuș nu sunt conduse de Dumnezeu nici nu sunt disciplinate sau pedepsite. De sigur, ambele se întâmplă din partea un altuia, care de marele învățător al păcii și iubirii, în mod semnificativ, a fost numit „prințul aceștei lumi.“ Când Creatorul, în realitate, va lua conducerea omnirii umilită, atunci de sigur el va avea la dispoziție diferite mijloace pentru educație și le va întrebuința. Probabil va începe o paralizare trecătoare a aceloră, cari au încercat prin fapt și cuvânt, de a vătâma pe aproapele lor. Violență omenească și mijloace de apărare vor fi cu totul de prisos. O asemenea procedură, va deslgea această problemă în scurt timp și radical: Și să nu stee oare în puterea aceuia o astfel de metodă, care dispune de viață și moarte? Păsările răpitoare în societatea omenească vor fi legate și porumbii — porumbii păcii — vor primi atunci neîmpiedecate libertate a mișcării.

În modul acesta trebuie ca egoismul, succesiv sau treptat să se înlătore, și toată ura dintre oameni încetul să se șteargă, ca un foc, care nu mai primește hrană; și atunci, desigur, numai incorigibili vor încerca și pe mai departe a se împotrivi. O inimă plină de egoism și ură constituie cauza principală a decăderii corpului omenesc și moartea definitivă, care va fi pedeapsa acestora: nimicirea eternă. Atari ființe

vor fi șterse ca nedemne din existență și ca păgubitoare societății omenesti. Ceilalți oameni, cari să vor supune instrucției și prin aceasta vor fi umpluți cu spiritul iubirii și supunerii, dincontră nu vor avea nici cel mai mic prilej de a se opune legilor binevoitoare a noiei ordine de lucruri; ei vor trăi și prospera veseloși. Din pas în pas, în mod cu totul natural se va impune noua ordine de lucruri: împărăția lui Dumnezeu. Biblia arată în mod lămurit, că îmulțirea cererii „Vie împărăția ta!“ în felul acesta se va duce la îndeplinire. În timpul acela se va întâmpla cea mai mare minune ce lumea a văzut vreodată, pe care marele om din Nazaret a spus-o în cuvinte mișcătoare: Vine ceasul când toți cari sunt în morminte vor auzi glasul lui și vor ieși.

Patologia și psihologia fac pași uimitori, mai ales cu privire la descoperirea agentului patogen (cel ce produce boala), și știința în curând va afla mijloace noue pentru prelungirea vieții omenesti. Astăzi nu se mai șine nimic ca imposibil ce ar putea apăra celulele corpului omenesc de distrugere sau de descompunere. Deja acuma afirmă unii, că au descoperit aceasta taină și problema mare a vieții eterne. E fapt dovedit, că un caracter fericit și plin de iubire lungeste viața omenescă și edifică celulele vieții. Deoarece iubirea dumnezească, se înțelege de la sine, cuprinde mult mai multă putere de viață decât cea omenescă, de aceea se poate primi cu siguranță, că, dacă în împărăția lui Dumnezeu, soarele iubirii sale va încălzi omenirea și peste tot pământul vor domni împrejurări și condițiuni plăcute și favorabile, celulele vieți omenesti își vor fi găsit mijlocul de apărare contra distrugerii.

Descoperirile științifice din timpul nostru se opresc pe acest teren direct la miracole. Astronomi, geologi, electriciani și chimiști au notat în câmpul lor de activitate mari și considerabile schimbări și întâmplări în tot imperiul naturii, schimbări cari se ridică enorm din sau prin puterea dezvoltată prin materie și totodată anumite cauze ducătoare la distrugerea celulelelor, cari mii de ani și-au exercitat influența lor păgubitoare asupra vieții organică a planetei noastre, s'au înlăturat pe deplin. Nici pământul fizic de fapt, până astăzi nu și-a ajuns perfecțiunea și neamul omenesc a trăit în împrejurări anormale. Totuș în curând omenirea va primi ocaziunea de-a recunoaște și de-a ști, ce înseamnă viața pe un pământ perfect sub administrația dumnezească. Ce a spus bătrânul profet Haggai, atunci: „Dorința tuturor popoarele va veni.“

Cu ceva înainte de 4000 de ani zăcea un teritoriu de 11,000.000 mile pătrate mort sub gheață de mii de picioare de groasă. Gheața e cunoscută de toți ca un element stricacios al vieții. Regiunile polare acuma abia mai acoper 7.000.000 mile pătrate de gheață. Imprejurările normale ale naturii încep a se observa și nu peste mult timp toată gheața va dispăre. Numai atunci se vor putea caracteriza pe deplin condițiunile meteorologice pe planeta noastră.

În prezent toată lumea este amenințată de nori gri; însă dincolo de aceștia lucește Soarele Drepătății cu vindecări sub aripile sale. Și va șterge orice lacrimă din ochii lor; și moarte nu va mai fi, nici întristare, nici strigăt, nici durere nu va mai fi, fiind că se duseră cele dintâi. Iată fac toate noui! — Apocalipsul 21:4.

UN CUVÂNT PENTRU NERVOȘI

ÎN CELE mai multe cazuri, oamenilor nervoși, nu li se dă considerația necesară. Care însuși n'a suferit de aceasta boală, cu greu va ajunge în starea ca să-și poată impresiona simțul unui atare bolnav. Am dori deci, în următoarele, a da câteva lămuriri nervoșilor din zilele noastre:

Privește totdeauna, înainte de culcare, câteva minute cu respect la cerul înstelat și pune în comparație, relativ, lumea grijiilor și greutăților, care ți se pare prea grea cu universul Marelui Creator; adâncește-te în infinitul (nemărginitul) spațiilor cerești, ca să poți primi o concepție (idee) despre înaltul ideal a nesfârșitului, a celui „mare.“ Atunci toate presimțirile vor părea de nedorit și esențial (în substanță) să vor micșora. Uită-te prin spațiul cel mare al

Universului — lumea lui Dumnezeu — și meditează la mărimea maiestooasă a 375,000.000 de sori, care așa liniștit și tăcut, fără nici o ură și nici o iritare își urmează drumul desemnat. Dacă norii îți întuneacă priveliștea, atunci citește Psalmul 19:1-2, și meditează în asemenea chip asupra acestor cuvinte.

Cugetă mai departe că, în timpul ce Universul fără margini e supus cărmuitorului, numai aceasta planetă neînsemnată pământul — pentru timpul permisiunii răului — să află într'o stare de tulburare, ceea ce nici în cea mai mică măsură nu poate conturba deplinul echilibru al păcii și liniștei dumnezești. Nimic nu-i poate tulbura pacea lui deplină. Cunoșcând sfârșitul dela început, hotărârea sa este, de a aștepta timpul când domnia răului va fi înlă-

turată, ființa sa măreață descoperită și toată carnea o va cunoaște.

Unii oameni mari, pentru că au fost încredințați cu legea lui Dumnezeu, chiar și în crizele cele mai mari ale popoarelor și-au păstrat mintea trează și sănătoasă. Așa de exemplu Martin Luther, care a trăit în zilele Reformațiunii pline de tulburări, a spus, că el totdeauna înainte de culcare, și-a citit câteva versuri din Biblie (pentru meditare).

Și Isus, răbdătorul încărcat și încercat de greutăți și purtătorul de sarcini, care adese, toată ziua a fost ocupat cu mulțimea poporului, a căutat ea seara să fie singur: acolo își căuta societatea cu Părintele Său, și anume, aceasta a fost înfățișarea plăcută a cerului instelat, care i-a făcut o adâncă impresie sentimentului său, care în consimțământul său, pentru cei bolnavi și păcătoși, fără ajutor, omenirea muribundă, a avut de purtat atâta greutate.

Ca urmare a căderii în păcat, care a șters chipul lui Dumnezeu din om, toți urmașii lui Adam au pierdut echilibrul (cumpănul) sufletesc al ființei și caracterului lor. Contrarul puternic a lui Dumnezeu și al omului a infectat sau otrăvit spiritul muritorilor cu frica și spaima. Oamenii au fost neliniștiți prin dogme (învățăături) și jefuiți de încrederea în Cărmăitorul etern al universului, de pacea deplină și de liniștea sentimentelor, de care se bucurau părinții noștri străbuni (Adam și Eva).

Pe drumul lung de 6000 de ani, devenit prin păcat, tot mai ostenitor nervozitatea a ajuns la un rău, care e cel mai de temut pentru civilizația noas-

tră de sute de ani. Păcatul lui Adam ca prima cauză a acestui morb, a făcut sau însemnat primul pas către blăstămul nebuniei, care pândeste în ascuns pe beata omenire.

Cauzele mai departe ale nerovzității sunt egoism, mândrie, neștiință, imoralitate, nenorociri, războaie (între popoare sau familie), medicină, conturbări corporale, suferințe de tot felul și spiritismul. Toate acestea vor dispărea cu începutul *Epocei de Aur*, pentru că atunci marele Doctor va prescrie armonie cu Dumnezeu, care numai prin credință în Isus să poate ajunge. Cu timpul, bucuria, de-a putea trăi pentru alții nu numai pentru sine însuși, va fi răsplătită cu deplină salubritate (sănătate) și eternă fericire.

În împrejurările zilei noastre, este de-a aștepta plin de încredere și răbdător acest timp mai bun, cât și o îngrijire mai curată, cugete mai nobile, iubire de Dumnezeu și de aproapele, posedarea de sine a toate acele, de cari boala de nervi să folosește, care face toate suferințele și durerile timpului nostru mai suportabile și previne sau încunjură nervositate și nebunie.

Un sfat mai departe pentru întărirea celor slabi de nervi este a concentra spiritul asupra îndeplinirii unui lucru numai pentru un timp hotărât, cu totul neatent la încordarea ce va urma.

Cura susnumită să poate lua prin lecturi cari trezesc speranță pentru literatură bună, cum de exemplu recomandă *Epoca de Aur*.

ÎNCREDERE ÎN DUMNEZEU.

Domnul către 'nvățăcei
Zis-a: — „Grije, scumpii mei,
Ce-ți mânca, să nu purtați,
Sau cu ce-o să vă 'mbrăcați.
Vă uitați la aripate:
Nici nu samănă bucate,
Nici nu seceră!... Măncare
Ele nu-și strâng în hambare.
Și din ceruri, părintește
Bunul Tată le hrănește.
Voi cu cât mai mare preț
Decât pasările-aveți!

Crinii câmpului, priviți,
Cum crește și ei de tihniți.
Nu tore nici nu țes nimic...
Iar eu adevăr vă zic:
Că veșminte 'ncântătoare
Ca și ei aci sub soare,
Nici — în toată slava sa —
Solomon chiar, nu purta!
Dacă iarba câmpului,
Ce azi este, mâine nu-i.

Domnu-o 'mbrac' așa: pe voi
Are să vă lase goi?

Nu mai ziceți pururea:
„Ce-om mânca sau ce vom bea?
„Sau eu ce ne-om îmbrăca?
Doar păgânii zic așa.
Numai dâșii, cât trăesc,
Doar de-acestea se 'ngrijesc:
De ce-aveți voi trebuință,
Are Tatăl cunoștință!

Căutați întâi de toate
A lui Dumnezeu dreptate,
Sfânta lui Împărăție...
Celelalte... au să vie!
N'adunați comori aici.
Pe pământ, scumpi ucenici:
Unde molii vi-le strică,
Sau vin hoți și le ridică!
Adunați comori în cer,
Unde 'n veci de veci nu pier...
Că unde-i comoara ta,
Acolo ție inima!

FOTOGRAFAREA CERULUI

De ani de zile încoaci lucrează o mulțime de învățați străduindu-se să afle, cum sunt orânduie stelele din univers (din tot spațiul uriaș văzut și nevăzut de ochii noștri în jurul pământului); cam cât de mare ar fi numărul lor și cât de mare îndepărtarea până la cele mai dinafară? — Învățații astronomi, ca să poată vedea mai bine ce e pe cer, au iscodit un lucru isteț: au înzestrat luneta (ochianul) cu o mașină de fotografiat, care lucrează într'una, luând tot mereu chipuri de pe cerul ce să oglindește în sticlele ei. Căci sticlele acelea sunt mai primitoare de lumină și nu să obosesc, ca ochiul slab al omului. Dacă îndreptăm spre cer o lunetă (ochian) întocmită pentru fotografiat, chipurile ce le căpătăm de pe locul cutare al cerului, o să aibă cu atât mai multe stele, cu cât ținem luneta timp mai mult îndreptată spre cer (dela câteva minute până la mai multe ore). Mai întâi să ivesc și să prind în chip stelele cele mai luminoase, apoi din ce în ce mai slabe, și în sfârșit să arată stele cu lumină atât de slabă, încât ochiul nostru nu le-ar fi simțit nici odată nici prin lunetă! Mașina de fotografiat, mai puternică prinzătoare a ori-ce umbră și lumină, le a prins cât de cât. Să nu credem însă, că lucrul acesta ar merge până la nesfârșit.

Deja cu ochiul liber putem băga de samă, că stelele de pe bolta cerească să deosebesc unele de-altele prin țăria cu care luminează. Stelele cele mai luminoase să numesc stele de mărimea întâi; urmează stele de mărimea a doua, a treia, a cincia, a zecea, și așa mai departe. Un ochiu bun poate deosebi chiar și stelele de mărimea a șasea. Cu luneta putem vedea stele până și de mărimea a patrusprezecea, iar cu ajutorul fotografei ajungem cu mult mai departe, bine înțeles, dacă luneta, întocmită pentru fotografiat, o ținem timp destul îndreptată spre cer.

Suntem însă în rătăcire mare, dacă am crede că aceasta ar merge până la nesfârșit. Vreau să zic, atingem o anumită margine, căci și stelele cari să ivesc în chipul în care am fotografiat o parte oarecare de pe bolta cerească, nu trec peste un anumit număr încolo, ori și cât timp am ținea luneta îndreptată pe cer. Nu să mai ivește nimic nou, fiindcă în chipul acela s'a prins deja tot ceea-ce s'a putut ivi, tot ceea-ce e în partea aceea a bolții cerești.

Astfel de întreprinderi cu ajutorul fotografei, s'au făcut foarte multe în timpul din urmă.

După o astfel de muncă uriașă și obositoare, am ajuns astăzi să știm, că în fiecare loc al cerului câte stele să află și de ce mărimi? E o munoă uriașe aceasta, pentru că e vorba de

mai multe milioane de stele, muncă la care s'au însoțit și au lucrat foarte mulți astronomi zeci și zeci de ani. Oboseala li-a fost însă răsplătită, căci fără de ea astăzi nu am avea știință despre mărimea și măreția bolții cerești.

Calea laptelui.

O privire aruncată într'o noapte înstelată la cer, ne arată, pe lângă nenumăratele puncte scelicioase ale stelelor, un brău alb — „Calea laptelui“, cum să numește — care înconjură bolta cerească, tăind-o așa zicând aproape în două jumătăți. Indată după descoperirea lunetelor, s'a dovedit, că și „calea laptelui“ nu e altceva, decât o îngrămădire mare de stele mărunte, pe cari cu ochii slobozi nu le putem osebi unele de altele. Partea cea mai mare din acele stele, se țin de Calea laptelui, adecă zac tocmai în ea, iar o bună parte a lor, se află în locul cuprins între Calea laptelui și între noi, iar nouă ni-să pare ca și când s'ar ținea și acestea de adevărata Cale a laptelui.

Și acum să vedeți! Mai întâi e bătător la ochi, că Calea laptelui desparte bolta cerească aproape în două jumătăți. Cercetătorii au băgat apoi de seamă, că privind cerul înstelat, cu cât ne apropiem mai mult de ea, cu atât stelele sunt mai îndesate, și cu cât ne îndepărtăm cu privire mai mult de ea, stelele sunt mai rare. Acest lucru ne îndeamnă a crede, că calea laptelui are în mijlocul celeilalte mări de stele ale cerului, un loc foarte însemnat!

Potriveala între Calea laptelui de pe cer și ecvatorul (brăul) pământului.

Gândiți-vă numai la pământul nostru, care, după cum spuneam mai înainte, — încă are un astfel de brău, ecvatorul, în jurul său. Și ecvatorul acesta desparte pământul în două jumătăți. Și, lucru ciudat, și în apropierea ecvatorului pe pământ, — ca și la Calea laptelui pe cer, viața plantelor, a animalelor și a oamenilor, e mai înfloritoare, fiindcă să vede că aici împrejurimile pentru a ocroti viața, sunt peste tot mai bune, mai priincioase. Cu cât ne îndepărtăm însă de ecvator (de brăul pământului), cu atât împrejurările de viață sunt mai vitrege, cu atât scade mai mult numărul plantelor și al animalelor, iar în ținuturile îndepărtate, la miază-noapte și miază-zi, nu mai aflăm vietăți deloc, numai zăpadă și ghiață vecinică.

Așa și cu stelete de pe cer. Mai dese sunt

în apropiere de Calea laptelui, par'că aci ar fi loc mai priincios pentru sporirea și înflorirea lor; și din ce în ce's mai rare, cu cât ne îndepărtăm de acesta.

Să pare că și viața de pe bolta cerească ar fi supusă la aceeaș rânduială, ca și viața de pe pământul nostru. Așa stă lucrul și e întrebarea, dacă oamenii își vor putea da seamă vr'odată, că pentru ce e așa. Destul că Elevatorul e brâul pământului, Calea laptelui brâul ceriului.

După frământări, în cari s'au încrețit multe frunți, astronomii (cercetătorii de stele) și au câștigat în sfârșit următoarea părere asupra mărimei și felului de clădire a bolții cerești: Stelele sunt împrăștiate în spațiu foarte rare, departe unele de altele și mai ales lipsit de stele este ținutul, în mijlocul căruia să află soarele nostru dimpreună cu pământul nostru și celelalte planete ale sale. Mai dese sunt stelele în Calea laptelui și să rărese în amândouă laturile în măsură, ce ne depărtăm dela ea.

Toate stelele cerului să țin de olaltă și formează aceea ce numim: creațiunea, universul (întregă lumea lui Dumnezeu, cum -ar zice poporul).

Ce-am vedea, de-am putea eși dincolo de grupa stelelor.

Dacă prin cine știe ce mijloc, ne am putea îndepărta în afară de stelele acestea, atât de departe, în cât să le putem privi pe toate de odată, am vedea, că ele potesc în largul cuprins, toate la un loc ca-un singur corp luminos întocmai ca cum plutește o insulă pe mare. Am mai vedea apoi, că corpul acela luminos este rotund lungăreț și turtit, având înfățișarea unui bob de linte și încunjurat pe de margini de un brâu mai luminos: Calea laptelui.

Grozav de mare este „insula” aceasta de lumină. Vă puteți închipui, dacă dintr'un loc din cercul căii laptelui, până la locul ce cade dincolo pe cerc în față, e o depărtare de 8000 de ani de lumină. De sus în jos depărtarea e ceva mai mică și face numai cam 5000 de ani de lumină. Numărul stelelor cuprinse în locul acesta uriaș, e cam 140 de milioane, dintre cari două părți să află în calea laptelui și abea o parte sunt împrăștiate în afară de ea. Aceasta e mărimea creațiunii în toată măreția ei! Stai înmărmurit în fața ei, pentrucă nimeni nu și poate închipui ce depărtări, ce întinderi să cuprind în miile acelea de ani de lumină. Sufletul ți se lărgeste în fața acestei nemărginiri și plin de uimire zici: Adevărat... „minunate sunt lucrurile Tale Doamne!”

Nu-i așa, iubite cetitor, că dup ce, purtat de aripile gândului, ți-ai câștigat o icoană cât de

cât despre rotogolul acesta înstelăt, lumea ți-se pare altcum, că sufletul tău e mai curat, mai liniștit și mai puțin îngreunat de necazurile vieții acesteia de toate zilele, și simți porniri mai omenesti față de semenii tăi? Nu ți se pare de răs, când întors cu privirea pe bulgărul de pământ, vezi pe alții cum să sfarmă, cum să zbućiumă pentru lucruri, cari sunt fleacuri, niște jucării de furnici; îți par de răs toate frecările pătimate ale oamenilor între ei, crezând ei că prin acelea pot schimba te miri ce în fața lumii. Nu simți, că pizma și răutatea nu ar avea loc între noi? Cu un cuvânt, nu simți, că sufletul tău, coborât din depărtările acelea senine, înstelate, e mai curat, mai bun?...

Dar înainte, căci firul din poveste înainte tot mai mult și mai frumos este!

Printre grupele de stele.

Materia încă neformată.

Avem așadară în întinderea, a cărei mărime nu suntem în stare a o pricepe, un loc foarte mare, în care materia e îngrămădită în singuratică puncte. Locul acesta e „lumea”, iar punctele în cari e îngrămădită materia, sunt stelele, cari, după cum am văzut până acum, nu sunt sămănate chiar așa des. Să pare, că soarele nostru să țin de o grupă (ceată) de stele ce cuprinde spațiu pe o întindere de 50 ani de lumină. Dincolo de ceata (grupa) aceasta, urmează un loc, în care nu să mai află nimic, și care să întinde în toate părțile. Abia la îndepărtări de câteva sute de ani de lumină, dăm iarăși peste stele, ajungând în ținuturile Căii laptelui. La început abia dacă să ivește câte o stea singuratică ici colo, însă cu cât înaintăm mai mult, cu atât mai mult să indeasă stelelele. În sfârșit ajungem la Calea laptelui și spre cea mai mare mirare a noastră, o vedem desfăcută într'o mulțime nenumărată de stele, dintre cari cele mai multe sunt încă la începutul vieții lor. (Aflu de bine să spun aci, că și stelele își au durata lor de viață, să nasc, înflorească, și pierzând apoi din ce în ce focul și lueirea lor, colindă la urmă ca stele moarte nemărginirea), vedem încă o mulțime, de materie neformată ce să zărește ca o ceață, ca o negură, care abia după vremi îndelungate se va aduna, dând naștera la stele, la sori noi. Și precum e de nemărginită întinderea căii laptelui dela un capăt al ei la celalalt, tot așa fără de sfârșit și peste închipuirea noastră este vremea, ce trebuie să se scurgă dela nașterea și până la moartea unui corp ceresc. Nici aici nu suntem în stare a vorbi în numeri, a arăta lucruri statorite, cercetate.

Așa dară, cum spune Psalmistul „numai nebunul zice în inima sa: „Nu este Dumnezeu!”,

FAPTE DESPRE FULGER de W. J. Towne

DACA s'ar pune întrebarea: Ce este fulgerul? nouăzeci și nouă din sută vor răspunde: Fulgerul este *electricitate*. Răspunsul acesta nu poate fi corect. Fulgerul nu e electricitate ci numai drumul pe care electricitatea să descarce și care devine alb de înfocat din pricina rezistenței ce întâmpină.

Aerul e un conducător slab pentru electricitate, și pune drumului ei rezistență: și din cauza acestei rezistențe, sau frecare drumul pe care electricitatea trece sau să descarce să face alb de înfocat. Noi vedem drumul alb înfocat, și-l numim fulger. Dacă aerul n'ar rezista electricității, fulgerul nu s'ar întâmpla.

Electricitatea nu scapără foc, nu pricinează svârcoliri sau violentă, dacă nu întâlnește rezistență în cale. Aproape toate metalele opun numai foarte mică rezistență electricității, și de aceea să numesc conductoare bune. Lemnul oferă rezistență mai tare și de aceea este adesea prefăcut tandără. Atmosfera, adecă aerul din jurul pământului, vrea să se arate mai tare față de electricitate și de aceea este prefăcut în drumuri înfocate albe, pe cari noi le numim fulgere.

Fulgerul nu este atras de metal, cum presupun mulți, ci aceasta să produce în urma unei stări anormale a electricității. Înainte de a se produce fulgerul, natura îi pregătește sau grupează anumite stări sau împrejurări. Prima stare este îngrămădirea la un loc a energiei electrice. Aceasta concentrare a electricității, numită încărcare, mai întâi să strânge în nori și apoi încearcă să se descarce asupra pământului. Însă aerul mai uscat de sub nori este un conducător slab pentru electrică și de aceea îi rezistă descărcarea: iar încărcătura continuă a crește mai mare și mai puternică.

În vreme ce aceste să petrec în nori, pământul din dreptul norului cu încărcătura electricității devine în simpatie cu noul și devine și el electricizat, decât în direcție contrară: și presiunea electricității de asupra pământului să îndreaptă spre nori, în vreme ce presiunea electrică din nori să îndreaptă spre pământ. Însă aerul de-desubt, care devine terenul de întâlnire, rezistă, și de acea orice casă sau clădire pe pământul electricizat devine ușor punctul de descărcare al electricității. În felul acesta casele sunt lovite de fulger sau trăznit. Aceasta să numeste „inducere“, fiindcă norul induce sau fortează o descărcare asupra clădirii. Când încărcarea dintre pământ și nor devine atât de mare, încât aerul nu-i mai poate rezista, împrejurările pentru fulger sunt pregătite sau gata, și fulgerătura să produce. Casa electricizată sare în tandură, iar teroarea și moartea sunt urmarea.

În vremea unei furtuni cu tunete și fulgere noaptea, locul cel mai sigur în casă este într'un pat de fer sau alamă. Dar a sta lângă pat este periculos, fiindcă stai mai sus decât patul; culcat în pat ești scutit, pentrucă patul întrece în toate părțile și stă ca un scut în jurul tău. Curentul nu va părăsi patul să treacă prin tine, deși părții și padimentul de desub

vor fi prefăcuți în bucăți. Dacă dormi într'un pat de lemn cu arc de oțel, arcul te scutește de moarte dacă ești în mijlocul patului, în vreme ce însă, colanțele patului vor fi prefăcute în tandăre, și poate hainele de pe pat să ia foc.

În timpul zilei cel mai sigur loc este în mijlocul odăiei sau camerei, dar departe de cuptor. Făcștrele și usile deschise n'au nici o însemnătate, deoarece fulgerul nu intră pe fereastră și usă, după cum își presupun mulți oameni. Locul cel mai primejdios într'o casă care nu e provăzută cu parafulger este aproape de cuptor, de robinetul apei și usile de arc.

Dacă țevile cuptorului sunt înalte, cuptorul este cel mai primejdios, fiindcă țevile vor servi de drum pentru fulger și descărcătura electrică se va produce în acea parte a casei. Dacă țevile cuptorului sunt joase, alte poziții pot fi mai primejdioase, ca robinetul de apă, etc. Dacă casa are arini, păzeste de ceternele de cositor dela coșurile casei și dela acoperis, deoarece aceste servesc de drum electricității. Dacă să găseste sub cisternă usa de arc, acolo este punctul cel mai primejdios în timpul fulgerărilor grele.

Este interesant de notat lucrurile pe cari fulgerul nu le lovește. Fulgerul nu va lovi un tren, clădirile acoperite cu metal, parafulgerile dela clădiri (dacă sunt potrivite și bine întemeiate), turnurile de fer pentru vânt, vapoarele de război din fer și otel moderne, și centrele comerciale din orasele mari. Fulgerul lovește în conducătorii slabi ai electricității: cum sunt casele și grajdurile dela sate și în câmp, trei pătrimi din casele de prin mahalale oraselor, școli, biserici, clăi (de fân), pomii, vite, cai, mai ales dacă să găsească în aproniera unui gard de sârmă.

Fulgerul nu va lovi în lucrurile din metal, ca trenurile, locomotivele, etc., pentrucă acestea nu devin niciodată prea-încărcate de aceea împrejurările nu sunt niciodată favorabile. Metalul care formează trenul este un conducător bun al electricității: și când norul de asupra încearcă să-si descarce electricitatea asupra unui tren, întreaga presiune este momentan îndreptată către punctul mai înalt, care în cazul de față e vârful deasupra dela coșul locomotivei, și de acolo primește o descărcare continuă dar fără presiune. În felul acesta îngrămădirea sau concentrarea electricității este zădărnicită cum și împrejurarea care să producă lovitura. Descărcarea făcută se poate ușor observa noaptea și aproape toți mecanicii de trenuri le-au văzut în timpuri de furtuni și fulgerături noaptea. Dacă trenurile n'ar fi în legătură metalică cu pământul, cum cuptoarele, usele de arc, și ceternele de cositor nu sunt, în timpuri de vremuri grele și furtunoase ele ar fi primejdioase și câte castrofe și morți a mii de oameni, nu s'ar întâmpla.

Tulburările elementelor sunt cauzate de stările atmosferice (din aer) nedesăvârșite: dar în Epoca de Aur, care să apropie, în mod treptat și natural să vor schimba și întocmi toate acestea ca să nu periclitizeze viața oamenilor, cum cetim: „În tot sfântul meu munte (imprăție) nu vor dăuna, nici strica.“ — Isaia 65:25.

SE ZICE că în timpul din urmă sectele s'ar îmulți de minune, iar conducătorii Bisericii fiind la înălțimea datoriei lor s'au ocupat în diferite rânduri de măsurile ce trebuie luate întru combaterea acestor „plagiatori“ ai bisericii. Este și acesta un semn al vremii.

Desigur nu se poate pierde nimica din vreme pentru a se lua măsurile potrivite. Zicem „potrivite“ fiindcă ni e teamă că se vor lua cele „nepotrivite“ — acele măsuri fără rezultat, cari s'au luat de către alții mulți în trecut, și cari dacă ar trăi astăzi și și-ar ceti singuri istoria lor foarte s'ar rușna și le-ar părea rău de ele.

Consistorul bisericesc într'o ședință decurând s'a ocupat de măsurile ce trebuie de luat împotriva sectanților. Preotul P. G. Munteanu (din Craiova) a fost denumit se facă un raport în acest sens. Comentând raportul preotului Munteanu „Adevărul“ face următoarele observațiuni:

„Iar Sectanții!“

„În ședința consistoriului superior bisericesc preotul P. G. Munteanu a cerut să se ia măsuri în privința adventiștilor, baptiștilor și altor sectanți. Oratorul și propus două măsuri, una pe care n'o înțelegem tocmai bine, și una pe care n'o înțelegem de loc.

„Cea dintâi este ca, pe lângă preoți, să se instituie un corp de misionari. Nu înțelegem tocmai bine această măsură, pentru că nu ne dăm seama care ar putea fi însărcinarea specială a misionarilor. Să facă propagandă ortodoxă? Dar nu e localitate care să nu-și aibă preotul. Și cine poate avea mai mare influență asupra populației, în chestiuni de religie, decât preoții mahalali sau a satului respectiv? Misionarul n'ar putea doar să spuie alt-ceva de cât ceea ce spune preotul. De ce s'ar lăsa populația mai mult influențată de unul de cât de celălalt?

„Măsura a doua însă n'o înțelegem de loc. Iat-o: autoritățile civile — citește: poliția, jandarmii, etc., — să dea tot concursul când se află în fața acestor sectanți. Cu alte cuvinte argumentele preotului nefiind destul de convingătoare, jandarmul va ști să argumenteze mai bine.

„Cum suntem cu toții oameni bătrâni, serioși, și nu ni-i permis să ne jucăm de-a v'ați-ascunsele, luăm propunerea așa cum se prezintă: e vorba ca forța brutală să le vie de hac sectanților.

„Ei bine, i-am fi foarte recunoscători părintelui dacă ne-ar cita un singur caz de stărpire a unei secte religioase prin mijloacele propuse de d-sa. Nu vorbim nici de legalitatea, nici de moralitatea lor; să presupunem că din aceste puncte de vedere sunt ireproșabile. Avem însă dreptul — nu-i așa? — să cercetăm lucrul din punctul de vedere al eficacității.

„Când vom primi răspunsul la această întrebare, vom putea continua discuția. Gr. D.“

În același ziar apare câteva zile mai târziu următoarele:

„Primul răspuns!“

„Amicul meu Gr. Damian, ocupându-se ori de măsurile ce se proiectează a se lua împotriva sectanților, adică a baptiștilor, anabaptiștilor, adventiștilor, nazarenenilor și alții, se întrebă dacă băta și violențele de ori-ce soi au izbutit vre-odată să stărpească vre-o sectă religioasă, și cere un răspuns la această întrebare. Iată, mă însumet eu a da primul răspuns.

„Numai cu bătaia simplă — ca să zic așa — și cu alte măsuri de același grad și tărie. nu s'a ajuns în

adevăr nicăeri și nici odată la un asemenea rezultat și nu e probabil să se ajungă nici pe viitor.

„Însă dacă e vorba de ucideri în masă, bărbați, femei, copii, laolaltă, însoțite adese-ori de arderea satelor și orașelor sectante, agrementate și de graoznicele suplicii, s'a ajuns în unele cazuri la un atare rezultat. Istoria e martoră.

„Albigezii în Franța de sud, vandezii în Elveția, Husiștii în Boemia, protestanții la Paris (măcelul dela Saint-Barthelemy) au fost complect distruși și n'au mai reapărut.

„Se cere deci pentru aceasta o exterminare metodică până la ultima suflare, cum se face de pildă cu șoarecii din corăbii pe vreme de ciumă, însoțită de arderea chiar a locuințelor sectanților și de confiscarea totalei averi a aștilor. Altfel, evident, nu sunt șanse de succes.

„Încât numai prin misionari și prin jandarmi, ori la ce violențe obicinuite s'ar deda cei din urmă, va fi zădarnic. Dacă însă guvernul crede și vrea să procedeze ca în sudul Franței în veacul XIII sau ca la Paris în 1572, se poate să izbutească față de sectanții noștri. Mai au și alții cuvântul. I. T.“

Al doilea răspuns îl dăm noi

Într'adevăr interesul consistorului de credincioșii sub păstoria lor de ai păzi de sectanți este vrednic de orice laudă și e o datorie a lor de a face aceasta. Decât mijloacele sunt greșite, cele ce nu vor aduce rezultatul dorit și sunt mai presus de toate în contrazicere cu spiritul de creștin, cu demnitatea de păstori și conducător al turmei, cu spiritul marelui Păstor al Oilor — Domnul Isus. Inchipuți-vă pe Isus se recurgă la autorități — la jandarmi. Așa ceva este de neinchipuit. Dacă o făcea, astăzi nu s'ar bucura de atâția urmași, de atâția adepți ai învățăturilor sale, de atâția admiratori. Și desigur ar fi socotit ca un despot al timpurilor sale, care cu forța a voit să-și impună învățăturile asupra semenilor Săi.

Or Biserica sa — fie oricare numele ei — este chemată se umble în urmele lui, de a se baza pe învățăturile sale, pe principiile învățate de el. „Veți fi ucenicii mei, dacă veți face toate câte vă zic“, a spus el credincioșilor săi. Nici o unitate de creștini nu poate rămânea în respectul misiunii sale, în cadrele învățăturei și principiilor întemeiatorului ei, recurgând la forță pentru ași prigni dușmanii. O biserică sau e creștină și rămâne lângă spiritul și principiile lui Christos, indiferent de urmări, sau își neagă singură existența și orice legătură cu marele Intemeiator al creștinismului. Arma ei, Scriptura, este cea mai puternică armă de pe pământ. Biserica ce nu-și poate apăra existența pe baza învățăturilor lui Christos și a Apostolilor săi, dă dovadă de o lipsă care trebuie caută în alte părți și nu în zelul excesiv a unei mână de sectanți.

Măsura cea mai bună ar fi că preoții se mai lase din ceremoniile bisericești și să descindă în popor cu Biblia, talmăcindu-o așa cum o știu — sau chiar numai cetindu-o poporului. Au tot interesul s'o facă; masele să luminează, superstițiile trecutului cad, iar poporul îi rămâne să aleagă între Biblie și totală necredință. Împiedecând Biblia și respândirea învățăturilor ei biserica și preoții grăbese pe cea din urmă — adecă necredința — și de pe urma acestei preoții și biserica au mai mult de pierdut.

EȘTI TU DINTRE CEI CU SPERANȚĂ SAU FĂRĂ SPERANȚĂ *de C. I. Russell*

*„Că în timpul acele crafi fără Cristos, înstreinați de legămintele făgăduinței, nevând nădejde și fără Dumnezeu în lume
Acum însă în Cristos Isus voi, care altă dată crafi departe v'ați făcut aproape prin sângele lui Christos.“
Efeseni 2:12, 13.*

TEXTUL nostru ne arată că Creștinii din Efes, cari ajunse să aibă o speranță bună prin credința lor în sângele lui Christos erau înainte de aceasta fără speranță și fără Dumnezeu în lume. Dacă aducem în legătură înțelesul acestor cuvinte cu starea de astăzi a întregii lumi, aflăm că partea cea mai mare dintre oameni sunt fără speranță și de aceea nefericiți, apăsați, abătuți, discurați și des-nădăjduiți.

Și de sigur, dacă privim în fața celor mai mulți dintre sutele de mii de oameni ce-i întâlnim în fiecare zi, vom vedea că în fețele lor este întipărită adânc deznădejdea, discurajarea. Adevărat, în unele cazuri vedem bucurii, în altele nepăsare, dar aceasta nu se poate spune cu privire la cei mai mulți; și apoi de-am face cu ei o cunoștință mai de aproape, am vedea că nici aceștia nu sunt deloc fericiți, că ei numai încearcă de a fi fericiți, bucușori și nepăsători, decât sunt în realitate. Și ceea ce vedem în fața celor mai civilizați oameni se poate vedea mai lămurit în fațele marelui masse a păgânilor. De tot puține fețe arată că în lăuntru locuște dragoste, bucurie și pace, întemeiate și născute din o speranță binecuvântată. Adevărat, că în fiecare țară sunt unii așa de bogați în averi, situații, onoruri și prieteni, că s'ar părea că ei n'au nevoie să spereze ceva nici în viața aceasta nici în cea viitoare. Dar aceștia sunt de tot rari, și apoi foarte mulți dintre ei arată nu numai prin faptele lor dar și prin cuvintele lor, că ei nu duc o viață mulțumită — că partea lor nu e cea mai fericită — că averile și bogățiile lor de diferite feluri satisfac numai în parte dorințele sufletului lor; că ei știu cu siguranță că viața aceasta e numai trecătoare, și că ei simt o groază mai mare sau mai mică, frică, neliniște, oridecâteori se gândesc la viitor — dincolo de mormânt.

Miile de milioane — fără speranță

Statisticele împart populația pământului în 400,000,000 de Creștinii și 1,200,000,000 păgânii — tocmai un număr îndoit decum erau acum un secol. Numărul acesta, izbitor de mare, după textul nostru, sunt fără speranță și fără Dumnezeu în lume — deznădăjduiți. La aceasta dacă să mai adauge împrejurarea, că din cele patrusute de milioane de Creștini mulțimea cea mare a lor nu are decât o speranță vagă, slabă și întemeiată pe nisip sau mai rău, care nu dă sufletului nici satisfacție nici bucurie, icoana devine și mai întunecată. Însă trebuie să observăm că Apostolul nu zice că pentru acești păgâni nu este o speranță, ci că ei nu au speranță, ceea ce face o mare deosebire. După cum ne spune Apostolul favoarea sau bunătatea lui Dumnezeu este toată întrupată în Christos și numai aceia cari știu despre Christos și grația lui Dumnezeu pregătită prin dă-

mul, au puțină să creadă în dânsul, și de aceea numai acești credincioși pot avea speranța glorioasă ce se centrează în el și să aștepte îndeplinirea ei la a doua venire a lui.

Într'adevăr, am putea spune că păgânii sunt mai rău decât fără speranță — des-nădăjduiți. Ei nu numai că nu au speranță dar în locul ei au ceva mai rău — frică, o frică înspăimântătoare, care întunecă toate afacerile vieții de acum. Spiritismul — care mai bine e zis „demonism“ — i-a stăpânit multă vreme supunându-i, amenințându-i, posedându-i și chinându-i. Aceasta i-a învățat să se teamă de Dumnezeu ca de cel mai mare arhidemon, și să aștepte o viață viitoare în care vor avea de întâmpinat alte noi și mai mari greutăți decât acelea ce le îndură acum, așa că mulți cred că unica speranță de a scăpa din această stare de tulburări nefericitoare, acum și în viitor este credința că în urma urmei ei vor deveni uituci și nesimțitori de toate cele bune sau rele.

Oh, sârmani păgâni! Cât de mult au ei nevoie să fie luminați. Ei n'au nevoie de rum, tabac și opium dela popoarele așa numite creștine — ci au nevoie de lumina cunoștinței lui Dumnezeu așa cum strălucește în fața Dămnului nostru Isus Christos. Ei au nevoie de adevărata evanghelie care au vestit-o ingerii la nașterea lui Isus: „Veste de bucurie mare care va fi pentru tot poporul.“

O altă evanghelie — una stricată

Cu o stăruință laudabilă, dar nu după cunoștință (Rom. 10:2), au mers din țările creștine misionari la păgâni, plin de devotament și dragoste de a se jertfi pe sine. Unii din acetșia au pus cu plăcere viața lor în serviciul păgânilor, ca să-i lumineze, pecând alții, ca mercenari și-au îndeplinit misiunea încredințată lor de către biserica lor socotind aceasta ca cea mai ușoară și plăcută cale a vieții. Însă dupăcum ne spune Apostolul, Christos este propovăduit fie din devotament sau în urma luptei dintre biserici. Dar, vai! numai arareori se aude evanghelia adevărată a lui Christos, numai arareori ajunge ea la urechea păgânilor. Ceea-ce aud ei sunt lucruri confuze și ră-tăcitoare. Trimbița are un sunet nesigur. Cornul Metodistilor sună „harul liber“, cel Presbiterian „alegerea“ și „predestinarea“; cel baptist și învățăceilor, „apă (botezul)“; cel romano-catolic și episcopal: „succesiunea apostolică.“ În mintea păgânilor Christos este împărțit, și urmașii Lui nu se pot învoi întreolaltă care sunt învățăturile lui și care veste ar trebui anunțată. Dar sunt două puncte asupra cărora se unesc toți și anume: 1) toți oamenii sunt păcătoși, „născuți în păcat“. 2) că Isus Christos este Unicul Mântuitor, „pentru că nu este alt nume dat sub cer între oameni, prin care noi trebuie să fim

mântuiri.“ (Fapte 4:12) Ei toți sunt de acord că păgânii nu pot fi mântuiți fără să știe de Christos, și că misionarii au mers la ei să vestească pe Christos și de a-i conduce la credința în el ca să poată fi mântuiți. Precum zice Apostolul: „Cum se crează în acela despre care nu auziră!“ pentru că „credința vine din cele auzite“ și auzitul provine din vestea lui Dumnezeu.

Adevăruri mari puse în rătăcire de greșeli

Noi credem din toată inima în toate învățăturile de mai sus, cu privire la necesitatea credinței în Christos ca Răscupmătorul nostru. Acestea sunt adevăratul sâmbure și esență a evangheliei lui Christos dupăcum este învățată în Cuvântul lui Dumnezeu. Dar frumuseța, puterea și binecuvântarea acestei vești evanghelice sunt pătate de o greșală îngrozitoare ce s'a strecurat în credința creștină, în decursul veacurilor întunecoase, anume, că mântuirea cu care ne-a mântuit Christos este o scăpare dela osânda unui iad cu chinuri înfricoșate veșnice. Aceasta nu este adevărat — este nescrisural. Este o calomnie la adresa marelui Creator de a mărturisi că El a osândit neamul nostru la o stare așa de tristă și înfiorătoare — de a mărturisi de exemplu, că păgânii cari au murit în cei 6.000 de ani trecuți — mii de milioane dintre ei, fără să aibă vre-o cunoștință de Mântuitor, deci fără să creadă în El și fără vre-o speranță în El — au trecut nevinovați și fără speranță, într'un etern ce va fi plin de chinuri și deznădejde pentru ei. Aceasta este una din învățăturile pe cari Apostolul Pavel le numește „învățături demonesti.“ Păgânii au auzit destul de acestea prin învățăturile lor demonologice (despre demoni), pe care ei au avut-o încă înainte de ce au venit misionarii creștini la ei; dar este fără îndoială, și afară din cale de trist, că atunci când li s'a propovăduit lor vestea despre iulirea lui Dumnezeu după cum se arată prin Christos, că „această învățătură diavolească“ să se adaogă la ea și în aparență să întărească învățătura lor despre demoni, de care sârmanii păgâni au fost atâta vreme, ținuți în sclăvia Saianei.

Trebue să ne mai mirăm când bieții păgâni, cari au fost deprinși să se închine străbunilor lor se nu se îngrozească de vestea acestei evanghelii false — că adică toți strămoșii lor au fost predați pe mâna unor diavoli siguri contra focului spre a fi chinuiți pe vecie, fiindcă n'au avut norocul să auză și să creadă și a primi pe acela prin care trebue oamenii să fie mântuiți? Ne putem închipui că bieții păgâni vor zice: „Acesta este pentru voi Dumnezeul iubirii? Și vă rugăm să ne explicați ce înțelegeți voi prin cuvintele iubire și dreptate? Voi cari vă numiți a fi singurii tălmăcitori ai planului lui Dumnezeu de mântuire, spuneți-ne, ceva mai bun n'a putut face Dumnezeul vostru pentru noi? Dacă are iubire, este el fără putere?“ Vai! vai! încurcătura nu e de partea Creatorului nostru atot-înțelept, atot-puternic, atot-drept și atot-iubitor, nici în gloriosul său plan de mântuire pentru omenire, pe care l-a concentrat în fiul său, Domnul nostru Isus Christos. Incurcătura, inconsistența, contrazicerea stă în greșale ce

s'a făcut că tălmăcirea evangheliei. În amestecarea eroarei cu evanghelia adevărată a lui Christos, dupăcum este expusă în Biblie. Apostolul vorbește de unii oameni din zilele lui, cari predicau o altă evanghelie — și acelaș lucru se vede și astăzi. În numele unui singur Tată, Dumnezeu, și a unui singur Mântuitor, Domnul nostru Isus Christos, să predice o altă evanghelie, nu numai printre păgâni ci și în țările civilizate — o evanghelie falsă — o veste neadevărată, care denaturează adevărul, și e o calomnie, o calomnie gravă, la adresa caracterului lui Dumnezeu.

„Vești bune de mare bucurie“

Noi avem văzut desnădejdea păgânilor și cât de puțină speranță le oferă evanghelia ce li s'a propovăduit în numele lui Dumnezeu și a lui Christos. Această evanghelie nu numai că pune într'o stare desperată pe strămoșii lor, ci și pe mulțimea cea mare a semenilor vii. Intr'adevăr, dupăcum a ilustrat Profetul această învățătură greșită, ea este ca un pat strâmt și scurt, pe care un om crescut nu se poate întinde — nu-și poate întinde în ea mintea și inima așa ca să găsiască în ea liniște; și dupăcum spune mai departe Profetul: „plapona este așa de îngustă că nu te poți înfășura cu dansa.“ Dacă încearcă a se convinge că el face parte din turma cea aleasă, merit pentru fericirea veșnică, în vreme ce mulțimea cea mare de oameni este menită să îndure chinuri veșnice, cu toate nizuințele sale se strecoară totuși groaza, întocmai cum se strecoară frigul la acela care are pe pat o „plaponă prea îngustă.“ El începe a se teme că aceasta bunătate invederată a lui Dumnezeu care i-a permis să scape dela chinurile veșnice, la care sunt trimise alte milioane de oameni, într'o bună zi se poate întoarce în contra lui și să-l arunce și pe el în mizerie veșnică. — Isaia 28:20.

Să ne întoarcem de cătră aceste tălmăciri insultătoare la adresa caracterului și planului dumnezeesc și să observăm frumuseța și simplitatea învățăturilor biblice cu privire la osânda omului, la liberarea lui din ea, și în ce constă mântuirea lui. Să vedem cât de mult se deosebește tonul, înțelesul cuvintelor din Scripturi cu privire la evanghelie de cele ce se pot spune despre aceste evanghelii false, aceste tălmăciri insultătoare ale planului dumnezeesc cari s'au strecurat în creștinism din veacurile întunecoase. Auziți primele cuvinte ale Domnului cu privire la evanghelie — anunțul la care se referă Sf. Pavel când zice, că Dumnezeu a propovăduit evanghelia înainte lui Avram, zicând: „Prin tine și seminția ta vor fi binecuvântate toate neamurile pământului.“ (Galateni 3:8) Este aceasta evanghelia mântuirii sau a chinului veșnic? Este ea o știre bună sau rea? De sigur cea dintâi. Intr'adevăr, dupăcum pot vedea toți, acesta este adevăratul înțeles al cuvântului „evanghelie“ — veste bună!

Cât de invederată și mizerabilă este deci greșala ce au făcut-o aceia cari au numit evanghelie învățătura chinurilor veșnice pentru 999 din fiecare mie de oameni ce au trăit pe pământ. Cuvântul acesta nu se putea tălmăci mai rău, pentru că aceasta ar fi

În adevăr o veste rea de suferinți și mizerie mare pentru toată omenirea. Dar această primă predicare a evangheliei către Avram ne vorbește despre fericirea tuturor neamurilor de pe pământ — nu exclude pe nime. Ea se întinde asupra trecutului și viitorului. Ea cuprinde în sine pe toți oamenii pe cei ce-au trăit înainte de potop ca și pe acei ce trăiau în vremea lui Avram și de atunci până astăzi și pe cei ce vor trăi în viitor. Promisiunea lui Dumnezeu, vestirea evangheliei este că toți aceștia vor fi binecuvântați. Au fost ei până acum binecuvântați? De sigur nu. Orbi într'adevăr, ar trebui să fie în judecată sau înțelegerea lor aceia care ar presupune că această binecuvântare evanghelică a venit deja asupra neamurilor de pe pământ. Băgați de seamă iarăși la o mărturisire foarte asemenea din Testamentul Nou — vestea ce o aduc îngerii la nașterea Mântuitorului nostru: „Nu vă temeți, pentru că iată vă dăm în știre o veste bună de bucurie mare care va fi pentru toate popoarele.“ Toți Creștinii, din orice trâmbiță ar suna sau după orice nume s'ar numi ei, susțin aceste mărturisiri și le trăduc întocmai ca și noi. Dar ei greșesc atunci când e vorba să le aplice.

Acei ce cred în doctrina alegerii, vor să ne facă să credem că Dumnezeu n'a înțeles ca evanghelia să fie o binecuvântare pentru toate neamurile pământului, „pentru tot poporul“ ci numai pentru cei aleși, luați din rândul tuturor neamurilor și noroadelor. Acei ce cred în doctrina despre „harul liber“ resping acest lucru zicând că înainte de Dumnezeu nu există aleși și preferați: totuși ei fac că aceste promisiuni dumnezeiești să fie fără valoare susținând că Dumnezeu a mărginit binecuvântarea sa numai pentru energiile poporului său, și că aceste promisiuni cel mult pot însemna că la urma urmei strădăința poporului Domnului va fi așa de mare că vor face toată lumea să primească evanghelia, vor evangheliza toată lume, că „toate popoarele“ amintite în aceste promisiuni sunt cele din viitor, și că miile de milioane de oameni ce mor în acest răstimp rămân fără binecuvântare și nici nu vor avea-o niciodată. La aceste două vești se reduce de fapt toate tălmăcirile acestor promisiuni glorioase pe care le-au auzit păgânii. Vai! Vai! sărmanii păgâni!

Două greșeli împiedică drumul

Noi am amintit deja că greșeli rămase din veacurile întunecoase aruncă acest nou mare asupra caracterului și planului dumnezeesc împiedicând o înțelegere convenită a mărețului plan de mântuire care se concentrează în Domnul nostru Isus Christos. Prima din acestea, în felul cum au fost amintite mai sus, este o părere greșită în ce privește iadul. „Iadul“ biblic, după cum am arătat și la alte locuri, nu e un iad de chin, ci de moarte, nimicire, inconștiență. După cum ne spune Biblia, pedeapsa dată lui Adam, care a rămas și asupra noastră, fii săi, este pedeapsa de moarte. Adam care a fost creat desăvârșit și după chipul și asemănarea lui Dumnezeu ar fi trăit veșnic dacă ar fi fost ascultător, dar, deoarece n'a ascultat, el a fost judecat astfel: „Cu moarte vei muri.“ Aceasta judecată este mânia, blestemul ce zace asupra întregii omeniri, noi murim prin moarte literală,

fiindcă suntem fi lui Adam și ne facem părtași de pedeapsa și păcatul lui. Ascultați cuvântul Apostolului cu privire la acest lucru: „Drept aceea după cum printr'un om intră păcatul și prin păcat moartea (nu chinurile veșnice), și astfel moartea (nu chinul veșnic) străbătu la toți oamenii pentru că toți păcătură.“ — Romani 5:12.

Din cele ce ne spun Scripturile, ca și din cele ce vedem că se întâmplă în realitate, reiese că toți cumiții și proștii, moralii și imoralii, credincioșii și necredincioșii, mor și merg în Sheol, în Hades, într'o stare de moarte. Acest proces al morții durează acuma de mai mult de 6.000 ani și s'a calculat că 20.000.000.000 au fost „născuți în păcate, și concepuți în fără de lege.“ (Psalm 51:5) Au trăit o viață mai mult sau mai puțin păcătoasă și nedesăvârșită și au murit cu multe sau mai puține chinuri, griji și desnădejde. Mormântul, aceea mare prinsoare a morții, a fost umplut îndeajuns cu atâția ca să poată acoperi bine pământul. Scripturile declară că „ei nu știu nimic.“ (Ecclesiastul 9:5) Ei n'au mers într'un cer de fericire, pentru că Mântuitorul nostru a zis că „nimeni nu s'a suit la cer.“ (Ioan 3:13) Apostolul Petru mărturisește că profetul „David nu s'a suit în cer.“ (Fapte 2:34) Înțeleptul Solomon mărturisește că ei toți sunt în Sheol, Hades în mormânt. (Ecclesiastul 9:10) Cât de bine ne pare că această mare mulțime de oameni nu se găsește nici într'un iad de suferinți veșnice pe mâna diavolilor siguri contra focului nici într'un infern-purgator, după cum ne spun prietenii noștri romano-catolici. Cât de bucurăși trebuie să fim, știind că aceste învățături diavolești, cari îi aruncă în astfel de chinuri, sunt cu totul neadevărate, contrare scripturilor și că noi nu suntem obligați a gândi că Tatăl nostru cere este un arhidemon — ci după cum ne spun Scripturile, recunoaștem în dânsul pe Dumnezeul iubirii.

Am arătat în altă parte că trădătorii bibliilor noastre, în unele cazuri, au făcut traducerea lor conform-părerilor lor greșite și că mintea noastră astfel răătăcită n'a înțeles bine unele învățături frumoase ale Domnului nostru și au simțit frică față de unele descrieri simbolice ale Apocalipsului pe care nu l-am înțeles.

Speranță pentru cei morți

A doua greșală născută în veacurile întunecoase este aceea care învață că moartea pune capăt tuturor speranțelor. În Biblie nu se găsește un singur cuvânt care ar sprijini această învățătură. Din contră ea cuprinde foarte multe declarații care inspiră speranță oamenilor în viitor. Nu că Scripturile învață că o cunoștință a harului lui Dumnezeu s'ar putea cineva juca cu ea, ci că cei mai mulți încă n'au avut o ocazie deplină, potrivită de a se folosi de lucrul de răscumpărare a lui Christos. Neștiința, credința deșartă, deprăvarea și dumnezeul acestei lumi au întunecat la un loc, ochii înțelegerii lor într'o măsură mai mare sau mai mică, și numai în măsura ce fiecare a văzut, a gustat și a apreciat harul lui Dumnezeu în Christos este careva răspunzător acum. Aceasta desigur pune favorurile celor mai mulți oameni în viitor, și după cum vom vedea îndată, Scrip-

turile întăresc pe deplin această idee, și promit lui Adam și tuturor urmașilor săi de a li se da fiecăruia deplină posibilitate de a ajunge la viață veșnică.

Să nu uităm că din punctul de vedere a lui Dumnezeu întregul neam omenesc a fost osândit la moarte ca fiind nevrednic de viață deoarece, după cum spun Scripturile: „Nime nu este drept, nu nici unul chiar“, iar viață veșnică se cade și se dă numai celor drepti. Scripturile spun mai departe că Isus este un Mântuitor și anume mare, dar teoriile omenești ar voi să facă din dânsul Mântuitorul numai a unui număr mic, și apoi mai spun că acest număr mic își capătă mântuirea, în urma faptelor lor bune în loc de prin darul lui Dumnezeu. Să cercetăm mai bine ce ne învață Scripturile. Să observăm frumuseța, măreția, lungimea, lățimea, adâncimea și înălțimea planului dumnezeesc care se vorbește în el.

Biblia ne învață despre o alegere — că Dumnezeu începând dela Rusalii încoace își alege din mijlocul tuturor neamurilor o turmă mică ca să fie mireasa lui Christos. Ea asemenea ne învață că răul este permis ca drumul ascultării către Dumnezeu să fie îngust, în scopul ca acești aleși să fie încercați pe deplin și puși la probă în ce privește credința lor în Dumnezeu, în ce privește ascultarea și lealitatea lor față de el și dreptate. Toate scripturile Noului Testament se adresează acestora — nici una către lume. Isus s'a rugat pentru apostolii săi și pentru toți aceia cari vor crede în el prin cuvântul lor, și a mai adăus „Eu nu mă rog pentru lume.“ Cauza acestui lucru era că el știa că nu venise încă timpul lui Dumnezeu pentru lume, ci numai pentru aceia ce vor forma Mireasa. Acestei Mirese i s'au făgăduit promisiuni mari și prețioase — de a fi adică părtași ai naturii dumnezeiești împreună cu Domnul nostru, de a se face părtași de mărirea, cinstea, nemurirea și împărăția lui. Cei aleși se fac părtași de aceste bucurii și fericiri nu când mori ci când vor învia după cum declară Scripturile: „Binecuvântați și sfinți sunt aceia cari au parte de învierea cea dintâi.“ (Apocalipsul 5:10; 20:6) „Aceia vor fi regi și preoți a lui Dumnezeu și vor împărăți pe pământ.“

Impărăția lui Christos

Pretutindeni Scripturile ne vorbesc despre a doua venire a lui Christos și despre împărăția dreptății, care se va stabili atunci „sub întreg cerul.“ (Daniil 7:27) Deaceia el a învățat pe aleșii săi să se roage ca să vie aceasta împărăție: „Vie împărăția Ta, facă-se voia Ta precum în cer așa și pe pământ.“ (Matei 6:10). Această împărăție încă n'a venit. Voia lui Dumnezeu încă nu s'a făcut pe pământ precum în cer. Biserica împreună cu Domnul ei va stabili această împărăție, și ea nu poate fi stabilită până ce nu se va termina cu alegerea ei din lume.

Impărăția lui Dumnezeu de mult promisă este speranța lumii. Christos și Biserica ca spirite nevăzute de oameni, vor lua în stăpânire afacerile pământești. În timpul domniei dreptății Satana va fi legat pentru o mie de ani ca oamenii să fie scutiți de influențele

lui înșelătoare și de toată puterea diavolilor. Atunci „Soarele Dreptății“ va împrăstia întunerecul neștiinței, credința deșartă și păcatul, și toată lumea va cunoaște pe Dumnezeu așa cum este el într'adevăr, un Dumnezeu al iubirii, un Dumnezeu al dreptății, un Dumnezeu al bunătații, un Dumnezeu al puterii. Aceasta (cunoștința) va avea puterea așa de mare încât Scripturile descriu urmarea ei astfel „Atunci tot genunchiul se va pleca și orice limbă-l va mărturisii.“ (Filipeni 2:10, 11) Nime nu va fi ca să nu știe. În felul acesta cei vii, sub judecata marelui Rege, vor învăța a cunoaște dreptatea și li se va ajuta să iasă din starea lor decăzută și slăbănoagă, și să-și redobândească viața lor desăvârșită morală și fizică, sănătate și putere. Și numai aceia cari vor refuza cu voia lor și se vor răsvrăti în contra acestei stăpâniri a dreptății, vor fi socotiți ca răi, și vor fi nimiciți pentru totdeauna prin a doua moarte, fără să mai aibă speranță într'o înviere sau în alt fel de scăpare.

Dar această speranță măreață nu este numai pentru aceia ce vor fi atât de feriți de a trăi în timpul sau după a doua venire a Domnului nostru și stabilirea împărăției Sale. Marele Rege are toată puterea. El mărturisește că are cheia dela marea temniță a morții, hades, și că este bună sa plăcere și planul său, că atunci toți cei din mormânt vor auzi glasul lui și vor învia, cei buni ca și cei răi. După cum am mai spus, prima înviere va fi pentru aceia care au speranță acuma, dar învierea viitoare va cuprinde pe toți ceilalți care vor învia ca să fie judecați sau puși la probă, pentru a vedea dacă în urma faptelor lor din trecut drepte sau păcătoase, își vor alege dreptatea din toată inima și astfel își vor alege binecuvântarea lui Dumnezeu, viața veșnică. În aceste așa dară vedem speranță învierii, pe care Scripturile prin tot cuprinsul lor o învață și susțin. Ne aducem aminte de cuvintele Apostolului: „Pentru nădejde și înviere sunt cercetat eu.“ (Fapte 23:6) De faptul când apostolul Pavel a predicat la Atena „despre și înviere.“ (Fapte 17:18) El a vorbit de Isus ca de unul care a plătit Justiției prețul de răscumpărare pentru Adam și urmașii săi iar de înviere ca o urmare măreață — calea pe care se va dovedi iertare dumnezească celor morți și celor ce mor. La aceasta se potrivește și cuvintele Apostolului: că la a doua venire a Domnului nostru Dumnezeu va îngădui o mare fericire, din care va ieși o epocă de restituire. — Fapte 3:19-2.

Oricine va lua o Concordanță și va căuta să cerceteze zic Scripturile cu privire la această speranță se va convinge pe deplin că în vreme ce păgânii sunt fără Dumnezeu și speranță, Creștinii sunt încurajați să sperze și să facă din aceasta speranță o ancoră pentru sufletele lor în așteptarea îndeplinirii tuturor, bunătațile promise prin Mântuitor — cari se vor îndeplini la arătarea lui, la a doua venire a Sa, la stabilirea împărăției sale. (1 Petru 1:13) Să cercetăm deci Scripturile și se fim totdeauna gata a da un răspuns de speranță ce se află în noi. — 1 Petru 3:15.

ABONAȚI-VĂ LA
EPOCA DE AUR

APARE TOT A DOUA DUMINECĂ

NU FACE NICI O PRETENȚIE DE LAUDĂ ÎNAINTE,
CI ÎȘI REZERVEAZĂ PRIVILEGIUL SĂ DOVEDEASCĂ
CETITORILOR CĂ E CEEACE
PRETINDE — ÎN ADEVĂR
O REVISTĂ DE FAPT,
SPERANȚĂ ȘI CONVINȘERE

